

Wyrok z dnia 2 grudnia 2004 r.

I PK 81/04

Do dokonywania czynności w sprawach ze stosunku pracy kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej utworzonego przez powiat uprawniony jest starosta powiatowy.

Przewodniczący SSN Herbert Szurgacz (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Krystyna Bednarczyk, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 grudnia 2004 r. sprawy z powództwa Andrzeja H. przeciwko Starostwu Powiatowemu w B.P. i Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w B.P. o zapłatę wynagrodzenia, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 19 grudnia 2003 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu-Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Powód Andrzej H. żądał zasądzenia od Starostwa Powiatowego w B.P. kwoty 17.064 zł tytułem wynagrodzenia za pracę wraz z odsetkami. Pozwany wnosił o oddalenie powództwa, a ponadto o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w B.P. Wezwany do udziału w sprawie SP ZOZ w B.P. nie uznał powództwa.

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2003 r. Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku Podlaskim oddalił powództwo wobec obu pozwanych. Sąd Rejonowy ustalił, iż powód w dniu 4 lutego 1999 roku został powołany do pełnienia obowiązków dyrektora ZOZ w B.P. przez starostę b., zaś uchwałą podjętą w dniu 20 sierpnia 1999 r. powoda powołano na stanowisko dyrektora SP ZOZ. Ustalono także warunki płacy.

Wobec przegłosowania wniosku, zarząd powiatu w czerwcu 2001 r. podjął uchwałę zmieniającą uchwałę z 20 sierpnia 1999r. w części ustalającej wysokość wynagrodzenia i podwyższył powodowi wynagrodzenie o kwotę 960 zł. W dniu 19 czerwca 2001 r. na sesji rady powiatu starosta przedstawił sprawozdanie z działalności zarządu powiatu, w tym także informację o podjętej uchwale dotyczącej zmiany wysokości wynagrodzenia powoda. Podwyżka wynagrodzenia dla powoda spotkała się z krytyką, w związku z którą powód, obecny na posiedzeniu rady, oświadczył, że nie wnioskował o podwyższenie wynagrodzenia i że nie może podwyżki przyjąć.

W dniu 3 sierpnia 2001 r. zarząd powiatu w B.P. uchylił uchwałę z dnia 18 sierpnia 2001r. zmieniającą uchwałę w sprawie powołania dyrektora ZOZ, z uzasadnieniem, iż zmiana ta nastąpiła na wniosek Andrzeja H. w związku z porozumieniem stron co do wysokości wynagrodzenia. Została ona doręczona 6 sierpnia 2001 roku. Dnia 23 września 2002 r. powód wystąpił z pismem do starosty b. o zapłatę wynagrodzenia ustalonego uchwałą z 18 czerwca 2001 r. W odpowiedzi został poinformowany o uchyleniu uchwały zarządu powiatu, na którą się powołuje. Powoda odwołano ze stanowiska ze skutkiem wypowiedzenia umowy o pracę na dzień 28 lutego 2003 r.

Sąd Rejonowy przyjmując, iż oświadczenie woli złożone przez Andrzeja H. przed radą powiatu osobom zindywidualizowanym pod względem podmiotowym, mogło być poczytane jako chęć wywołania określonych skutków prawnych - uznał roszczenie powoda za niezasadne.

W apelacji od wyroku powód zarzucając naruszenie prawa materialnego, sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego, naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy oraz błędne określenie wartości roszczenia, wnosił o zmianę wyroku i uwzględnienie roszczenia, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2003 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku oddalił apelację. Zdaniem Sądu wbrew podniesionym zarzutom Sąd Rejonowy nie naruszył prawa materialnego i nie dokonał sprzecznych ustaleń z treścią zgromadzonego materiału dowodowego. Oświadczenie woli, które złożył powód w dniu 19 czerwca 2001 r., zdaniem Sądu Okręgowego było ofertą dotyczącą zmiany warunków płacowych. Skoro ofertę taką powód złożył, a była ona z uwagi na istniejące okoliczności logiczna i zasadna, została przyjęta jako wniosek w zakresie zmiany warunków płacy, właśnie o kwotę przyznanej uprzednio podwyżki.

Wypowiedź powoda tak sprecyzowana nie mogła być potraktowana inaczej, jak tylko jako rezygnacja z podwyżki. Jest to tym bardziej oczywiste, iż oświadczenie to zostało wyrażone publicznie, a zatem z zamiarem wywołania odpowiednich skutków prawnych.

W kasacji od powyższego orzeczenia powód zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 60 i 61 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 30 § 1 pkt 1 i art. 60 k.p. oraz art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592 ze zm.) w związku z art. 4 pkt 4 ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1593 ze zm.). W związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie zgodnie z żądaniem pozwu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zdaniem skarżącego, zmiana treści stosunku pracy w drodze porozumienia może być skuteczna, jeśli porozumienie zostało zawarte między pracownikiem a podmiotem, który posiada kompetencje do podejmowania czynności w zakresie prawa pracy. Podmiotem tym jest starosta, a nie zarząd powiatu, który uchwalił zmiany wysokości wynagrodzenia. Ponadto, oświadczenie złożone przez powoda na posiedzeniu rady powiatu nie stanowiło oświadczenia woli w rozumieniu art. 60 k.c., gdyż wskazywało jedynie na określoną intencję i miało charakter oświadczenia niestanowczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Regulacja prawna statusu pracowniczego dyrektora samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, utworzonego przez organ samorządu terytorialnego nie jest przejrzysta. W myśl art. 44 ust. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej podmiot, który utworzył publiczny z.o.z., nawiązuje z kierownikiem tego zakładu stosunek pracy na podstawie powołania, umowy o pracę albo zawiera z nim umowę cywilnoprawną. Powód został zatrudniony na podstawie powołania. Stosownie do art. 32 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, do zadań zarządu powiatu należy m.in. zatrudnianie i zwalnianie kierowników jednostek organizacyjnych powiatu. Przepis art. 36 ust. 2 ustawy samorządowej stwierdza, że status prawny pracowników starostwa powiatowego i jednostek organizacyjnych powiatu określa odrębna ustawa. Jako odrębną ustawę w

rozumieniu tego przepisu należy rozumieć ustawę z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych. Pracownicy samorządowi, to między innymi pracownicy zatrudnieni w powiatowych jednostkach organizacyjnych (art. 1). Publiczny z.o.z. jest powiatową jednostką organizacyjną. Stosownie do art. 4 pkt 4 ustawy o pracownikach samorządowych czynności z zakresu prawa pracy za podmioty określone w art. 1, zwane pracodawcami samorządowymi, wobec kierowników samorządowych jednostek organizacyjnych będących samodzielnymi pracodawcami samorządowymi dokonuje przewodniczący zarządu danej jednostki terytorialnej. Przewodniczącym zarządu powiatu jest starosta (art. 26 ust. 2 ustawy o samorządzie powiatowym).

W konsekwencji przytoczonych uregulowań należy przyjąć, że do dokonywania czynności w sprawach ze stosunku pracy dyrektora (kierownika) samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, utworzonego przez powiat, uprawniony jest starosta powiatowy. Czynność w postaci obniżenia wynagrodzenia powodowi dokonana uchwałą zarządu powiatu nie mogła wywrzeć skutku prawnego. Przytoczone powyżej regulacje prawne przewidują podzieloną między zarząd powiatu i starostę kompetencję w sprawach pracowniczych w stosunku do dyrektorów publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Ustawa o samorządzie powiatowym w art. 32 ust. 2 pkt 5 przewidziała jako kompetencję zarządu powiatu wyłącznie zatrudnianie i zwalnianie kierowników jednostek organizacyjnych powiatu. Dalszych kompetencji zarządu powiatu w zakresie stosunków pracy wymienionych osób nie można domniemywać. Dokonywanie innych czynności w sprawach z zakresu prawa pracy zostało zastrzeżone, jak to już powyżej wskazano, do kompetencji starosty powiatowego. Zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o samorządzie powiatowym w związku z art. 4 ustawy o pracownikach samorządowych jest zatem usprawiedliwiony.

Za usprawiedliwiony należy uznać również zarzut naruszenia art. 61 k.c. w związku z art. 300 k.p. Kasacja nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania w związku z czym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniem, że powód na posiedzeniu rady powiatu w dniu 19 czerwca 2001 r. stwierdził, że nie wnosił o podwyżkę wynagrodzenia i że w zaistniałej sytuacji rezygnuje z przysługującej mu podwyżki. Można zgodzić się ze stanowiskiem Sądów orzekających, że oświadczenie powoda należy potraktować jako ofertę zmiany warunków wynagrodzenia w kierunku przywrócenia poprzedniego niższego wynagrodzenia. Zdaniem Sądu Najwyższego, oświadczenie to, w ustalonym stanie faktycznym, nie mogło jednak wywrzeć skutku prawnego ponieważ nie zostało skierowane do właściwego adresata, którym w tym

zakresie był starosta powiatowy. Oświadczenie zostało skierowane do członków rady powiatu w trakcie posiedzenia tej rady, w którym powód uczestniczył. Oceny tej nie zmienia okoliczność, że w posiedzeniu tym brali udział członkowie zarządu powiatu łącznie ze starostą powiatu.

Z przytoczonych motywów, w oparciu o art. 393¹² k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.

=====